

РЕШЕНИЕ

№ 317

гр. Пловдив, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Васил Ал. Тасев

при участието на секретаря Ваня Д. Койчева
като разгледа докладваното от Васил Ал. Тасев Административно
наказателно дело № 20215330205454 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 92-12-41 от 05.07.2021г., издадено от министъра на правосъдието, с което на В. М. К., ЕГН: *****, е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл. 38, ал.1, т.1 вр. чл.35, ал.1, т.2 от Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/ вр. §2, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПКОНПИ, на основание чл. 174, ал.2 вр. ал.1 от ЗПКОНПИ.

Жалбоподателката в жалбата си навежда доводи за отмяна на наказателното постановление /НП/ като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Излага становище за маловажност на случая. В съдебно заседание, редовно призована, жалбоподателката не се явява. Не се явява в съдебно заседание и процесуалния ѝ представител.

Въззиваемата страна – Министерство на правосъдието, чрез процесуалния представител юрк.Б. пледира за отхвърляне на жалбата като недоказана и неоснователна и прави искане за потвърждаване на НП като законосъобразно. Претендира присъждане на разноски за осъществена юрисконсултска защита.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност, намира и приема за установено следното:

Жалбата е основателна.

На 18.01.2021 г. от св.С. В. Св., г. и. в Инспектората по чл.46 от Закона за администрацията в Министерство на правосъдието, съставила срещу жалбоподателката В. М. К. Акт за установяване на административно нарушение № 13/18.01.2021 г. за нарушение на чл.38, ал.1, т.1 вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, вр. §2, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПКОНПИ, в който било посочено следното:

- за това, че при извършена проверка на подадените декларации е установено, че: В. М. К. е встъпила в длъжност „Инспектор VII-ма степен“ в пробационна служба – звено Д. към Районна служба „И. на н.“ – С. III категория при Областна служба „И. на н.“ гр.Пловдив на 07.12.2020 г., като в срока по чл.38, ал.1, т.1 от ЗПКОНПИ е следвало да подаде декларации по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ вр. §2, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПКОНПИ, с неизпълнението на срока била осъществила състава на чл.173, ал.2 от ЗПКОНПИ. Актът бил съставен съгласно чл.40, ал.4 от ЗАНН и екземпляр от същия бил връчен на К. на 03.02.2021 г.

В законоустановения срок било направено писмено възражение срещу АУАН по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН

Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП, в което административно наказващият орган възприел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, като за нарушението на чл.38, ал.1, т.1 вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, вр. §2, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПКОНПИ на В.К. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. на основание чл.174, ал.2, вр.ал.1 от ЗПКОНПИ.

Изложената по - горе фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на свидетелските показания на актосъставителя С. В. Св., както и на приетите като доказателства по делото писмени доказателства.

При така възприетата и изложена фактическа обстановка и след извършена служебна проверка, съдът счита, че са налице основания за отмяна на обжалваното НП като незаконосъобразно, макар да е налице нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на В. К.-Б.. Такова основание за отмяна на обжалвания административен акт е констатираното несъответствие между възприетите от наказващият орган факти и обстоятелствата по извършване на нарушението, от една страна, и

наложената от него санкционна норма на чл.174, ал.2 вр. ал.1 от ЗПКОНПИ, от друга страна. Със съставяне на АУАН, актосъставителя е възприел, че нарушението на жалбоподателката се състои в неспазен срок, в който същата е следвало да подаде декларации по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ, вр. чл.§2, ал.1, т.1 от ДР на ЗПКОНПИ, с което е осъществила състава на чл.173, ал.2 от ЗПКОНПИ. Разпоредбата на чл.173, ал.2 от ЗПКОНПИ предвижда за нарушение на ал.1 от същата норма, лицата по §2, ал.1 да бъдат наказвани с глоба в размер от 300 до 1000 лв. Съответно съгласно ал.1 на чл.173 от ЗПКОНПИ лице, заемащо висша публична длъжност, което не подаде декларация по този закон в срок, се наказва с глоба в размер от 1000 до 3000лв. Неясно защо при същата фактическа обстановка, възприета изцяло от АНО, на жалбоподателката е наложена санкция на основание чл.174, ал.2, вр.ал.1 от ЗПКОНПИ, която разпоредба предвижда налагане на глоба в размер от 300 до 1000 лв. за лицата по §2, ал.1 за нарушение на ал.1, изразяващо се в недеклариране или невярно декларирано обстоятелство, което лице, заемащо висша публична длъжност е длъжно да декларира по ЗПКОНПИ. Видно от съдържанието на нормата, същата предвижда като изпълнително деяние недеклариране или невярно декларирано обстоятелство, което обаче се различава от описаното в акта и НП и установено в хода на настоящото производство неподаване в законоустановения едномесечен срок от датата на постъпване на държавна служба на декларация за имущество и интереси. Като е допуснал несъответствие между фактическото описание на нарушението и приложената санкционна норма, АНО не е спазил изискванията на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН.

Коментираното процесуално нарушение е от категорията на съществените, тъй като пряко засяга правото на защита на жалбоподателя и възможността му да го реализира в пълен обем, понеже ограничава възможността му да узнае какво точно нарушение му е вменено във вина, кои факти и обстоятелства са приети от наказващия орган за правнозначими и респективно, които следва да опровергава, както и кои са нарушените правила за поведение. Допуснатото нарушение е неотстранимо в настоящата въззивна инстанция, поради контролните функции на същата, поради което и налага отмяна на наказателното постановление.

От друга страна настоящият съдебен състав намира за основателен изложения в жалбата довод, че се касае за маловажен случай. При издаване на

НП административнонаказващият орган е подхождал формално при анализа на доказателствата и преценка за обществената опасност на извършеното деяние, като не е съобразил всички обстоятелства, касаещи нарушението. Съобразно разясненията, дадени с Тълкувателно решение №1/ 2007г. на ОСНК на ВКС, съдът трябва в пълнота да изследва релевантните за изхода на спора факти, като това включва и преценка за наличието, респективно отсъствието на такива обстоятелства, дефиниращи случая като маловажен. Преценката на административнонаказващият орган за „маловажност“ се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол.

Съгласно §1, ал.1, т.4 от ЗАНН „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или общината, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения или неизпълнение на задължение от съответния вид.

В настоящия случай извършеното неизпълнение на задължение е формално, поради което факторът липса на вредни последици не може да бъде взет предвид при преценката за маловажност на случая. Съдът намира обаче, че самото деяние разкрива други смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение, а в случая забавата е била прекратена в изключително кратък срок на закъснение /един ден след крайния срок/, доброволно и по почин на жалбоподателката. Наред с това по отношение на К. не са установени предходно извършени административни нарушения, като констатираното е инцидентна проява, а не се касае за системно нарушаване на установения правов ред.

Настоящият случай, с оглед посочените по – горе обстоятелства, разкрива по – ниска степен на обществена опасност, в сравнение с други такива и несъмнено представлява маловажен случай на административна нарушение по чл. 38, ал.1, т.1 вр. чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ вр. §2, ал.1, т.1 от ДР на ЗПКОНПИ.

Тъй като наказващият орган е подхождал формално и не е преценил и

обсъдил всички факти и обстоятелства около нарушението, по този начин е издал незаконосъобразно наказателно постановление. Следвало е с оглед на посочените по-горе обстоятелства да се счете, че се касае до маловажен случай на административно нарушение, при което да се използва правомощието по чл.28, б."а" от ЗАНН /действаща разпоредба към момента на издаване на наказателното постановление/.

Поради това и за съда остава възможността да отмени атакуваното наказателно постановление, като на основание чл.63, ал.2, т.2 от ЗАНН предупреди нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Предвид изхода от спора, искането на въззиваемата страна за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение, се явява неоснователно и не следва да бъде уважено, а искане за разноски от жалбоподателя не е направено.

Мотивиран от гореизложеното, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА наказателно постановление № 92-12-41 от 05.07.2021г., издадено от министъра на правосъдието, с което на В. М. К., ЕГН: *****, е наложено административно наказание ГЛОБА в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл. 38, ал.1, т.1 вр. чл.35, ал.1, т.2 от Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/ вр. §2, ал.1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗПКОНПИ, на основание чл. 174, ал.2 вр. ал.1 от ЗПКОНПИ, като ПРЕДУПРЕЖДАВА В. М. К., ЕГН: *****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще й бъде наложено административно наказание.

Решението не е окончателно и подлежи на обжалване пред Административен съд гр.Пловдив в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____